

[Hartvig Frisch.]

at bruge den til at hæve Renten. Altsaa, skønt det ærede Medlem selv i sin Indledning begyndte med at sige, at efter Lovens Bortfald var Krisefonden kun en Fond, der laa til Afvikling, forskaaner han os alligevel ikke for at stille dette Spørgsmaal, som om Loven endnu eksisterede og Handelsministeren handlede imod Lovens Aand og Bogstav. Jeg tror, jeg kan sige, at af alle aandelige Sygdomme er Juristeri noget helt for sig, og det var derfor ganske velgørende ovenpaa alt dette Spilfægteri at faa Handelsministerens ganske jævne og sandfærdige Ord.

Og saa vil jeg til Slut sige, at det, som vi fra vor Side lyttede til, det var Ministerens tydelige Erklæring om, at Krisefondsobligationerne ikke var benyttet eller agtedes benyttet til en Forhøjelse af den effektive Rente. Vi erkender, at den ringe Høst i Efteraaret i Forbindelse med Pristigningen paa Raastoffer og Prisfaldet paa visse af vore vigtigste Eksportvarer har lagt et øget Pres paa vort økonomiske Liv. Denne Kendsgerning kommer vi ikke uden om, men dens Følger over for den store arbejdende Befolkning kan mildnes ved Lettelser for de vanskeligst stillede og ved Kamp mod Arbejdsløsheden, og det er Øjeblikkets nærmeste Opgave, som Tinget hellere skal bruge sin Tid til end til juridisk Pindehuggeri.

Formanden: Den ærede sidste Taler benyttede i Begyndelsen af sin Tale Udtrykket „Vinkelskriveri“ paa en saadan Maade, at man kunde faa det Indtryk, at han derved vilde betegne Ordføreren for Forespørgerne paa en mindre heldig Maade. Ligesom jeg tidligere ved dette Møde i Aften har paa-talt Anvendelsen af Udtrykket „Pladder“ her fra Folketingets Talerstol, vil jeg anmode om, at man under den fortsatte Forhandling afstaar fra alle stærke Udtryk, som hvert for sig kan bidrage til at føre hele Forhandlingen ind i et Spor og i en Tone, som Folketinget for sin egen Skyld ikke er tjent med.

Clausager: Den 4. December i Fjor behandlede vi et Spørgsmaal, der var meget nær beslægtet med det foreliggende, og vi husker jo alle, hvordan man fra Regeringspartierne Side dengang stillede en Dagsorden, der nærmest maatte betegnes som en Ønskeseddél. Man tog, sagde man, i i denne Dagsorden Renteforhøjelsen til Efterretning, men ønskede en Rentesaenk-

ning. Det lød lidt uforstaaeligt for os dengang, men i Dag forstaar jeg bedre, at man undlod at kræve en Rentesaenkning. Nu har vi jo nemlig faaet en Renteforhøjelse, ikke direkte, men den kommer ind ad Bagdøren gennem Obligationssalg, Kursfald og dermed Rentestigning og strammere Penge-marked. Jeg beklager i høj Grad det skete, og jeg beklager, at Regeringspartierne ikke længere for fuld Kraft tør og kan arbejde for den Rentesaenkning, de har agiteret saa mægtigt paa gennem lang Tid.

Det var jo Formaalet med Krisefonden at hæve Obligationkursen, lette Konverteringen og komme til et lavere Renteniveau. Nu er det ikke frit for at være saaledes, at denne Krisefond, der skulde hjælpe, den er i Færd med at kunne skade, og hvis ikke man omgaas med Fornuft og paa forsigtig Maade med den, kan den komme til at gøre Skade. Jeg skal ikke blande mig meget i den Strid, der har staaet om det formelle angaaende Lovens Udførelse i Praksis fra Handelsministerens Side, men jeg vil dog gerne sige til den højtærede Handelsminister, at naar han paastaar, at han har holdt sig Loven efterrettelig, saa synes jeg, jeg har Lov til at paastaa, at han har tilsidesat den i nogen Grad, han har i alt Fald taget for overlegent paa den, det er ikke for meget sagt. Vi har jo ogsaa her fra denne Talerstol faaet hans Erklæring for, at han har glemt Finansudvalget. Vi har heller ikke faaet nogen reel Besked paa, hvornaar han har udnævnt den saakaldte Likvidationskomité. Det har mig bekendt ikke staaet i Statstidende, og der bliver den Slags jo indrykket. Jeg synes, man kan bebrejde Handelsministeren, at han har taget saa overlegent paa det. Der er nok uden for denne Sal, der vil omgaa Lovene, og det maa først og fremmest være Rigsdagsmænds og Ministres Pligt at overholde dem til Punkt og Prikke.

Jeg kan ikke rigtig begribe heller, at den højtærede Handelsminister tager saa umaadelig heftigt paa det. I Eftermiddags var han nærmest opbragt og kom med en Udtalelse, der forbavtede mig noget. Handelsministeren sagde, at der burde egentlig være Grænser for, hvad Oppositionen skulde have Lov til at spørge om (Afbrydelse). Jo, saaledes var det, det ærede Medlem kan se det i Fortrykket.

Formanden: Jeg anmoder ærede Medlemmer om ikke at afbryde Talerne, og jeg henstiller til Talerne ikke at tage Hensyn til Afbrydelser af den Art, som lige nu fremkom.